

VĚŠTBA

(780 let po Pádu)

Ve tmě za oknem zapraskala větev.

Idunn sebou trhla a vyskočila na nohy. Postavila se k oknu a s bušícím srdcem pozorovala temnou siluetu lesa. A pak to zahlédla. Temnou postavu trolla, která se proti ní rýsovala. Zdála se obrovská. Srdce jí vynechalo jeden úder. Netušila, co je děsivější, jestli jeho zahnuté kly, nehty ostré jako břit sekery, nebo mohutná hříva zelených vlasů připomínající mech. Uprostřed jeho ošklivé tváře svítila malá hloupá očka, ne větší než dvě hrozinky. A to se dalo mluvit o štěstí, že tenhle měl alespoň jen *jednu* hlavu.

Idunn se zachvěla. Byl tak blízko, že mohla zřetelně vidět houby rašící z jeho bradavičnaté šedé kůže. Netušila, kde se tam v tuhle dobu vzal. Trollové se obvykle krajem toulali přes jaro a léto, na zimu se uchýlovali do svých nor v horách. Každý tady v podhůří věděl, kdy se má úpatí Ledových hor vyhnout. Či jejich strmým svahům obecně.

Ledové hory, přirozená hranice oddělující Plantae od zbytku Znamého světa, byly hrozbou, s níž se muselo počítat. Nejen že to byly takřka nezdolatelné, příkré svahy, na nichž kromě klecí nic nerostlo a žádnému obilí se nedařilo, ale byly i domovem nejrůznějších stvůr.

„*Ledoví obři a vlci nejsou tak nebezpeční,*“ říkával její starý otec a pořádně popotáhl z dýmky, kterou držel rukou, na které mu chyběly tři prsty. „*Jsou plaší a bojí se ohně. Huldry a Nøkkenové se zase dají poranit ocelí. Ale nejhorší ze všeho jsou trollové. Jsou podlí a lstiví, ne*

jako obři a vlci. A na rozdíl od nich se lidí nebojí. Naopak.“ S těmi slovy vyfoukl oblak štiplavého kouře. „*Přímou je milují. Hlavně jejich maso.*“

Její starý otec to věděl ze všeho nejlépe. Právě jeho maso jednoho takového kdysi nakrmilo. Zatnula ruku v pěst, až jí zbělaly klouby.

Troll zaklonil hlavu a zavěštil. Ačkoliv postavou připomínal člověka, něco v tom gestu bylo čistě zvířecího.

Idunn vyschlo v krku. Cítil ji.

Sevřela amulet, který měla zavěšený na krku, pevně v dlani. Bříškem palce přejížděla po ochranné runě, vyryté v jeho středu. Teď se teprve ukáže, jestli ji runy ochrání i proti *takovéto* hrozbě.

Troll vykročil a prudce do něčeho vrazil. Jakási neviditelná bariéra mu zabránila projít. Zmateně zafrkal jako podrážděný kanec a poklepal drápatou prackou na onu okem nespátřitelnou překážku. Nechápal, proč nemůže vykročit na mýtinu k chaloupce a chutné svačince, již skrývala. Netušil, že příčinou je mohutná ochranná runa, naněkolikrát vyrytá do kmene stromu.

Znovu na stěnu zabušil.

Idunn zadržela dech.

Ale stěna vydržela.

Po několika marných pokusech to troll vzdal. Zklamaně zavrčel a odšoural se pryč, hledat si jinou kořist. Zlověstný praskot, který způsobilo jeho mohutné tělo, když se prodíral podrostem, brzy utichl. Z potmělého lesa se zase začal ozývat jen křik sojek a datlů.

Idunn si oddechla a přitiskla dlaň na své slábnoucí srdce, které se ne a ne uklidnit. Její tělo se chvělo jako suchý list.

Nejednou přemýšlela, jestli je život daleko na severu ještě pro ni. A jestli na to prostě už není příliš stará. Její muž byl už dvacátým rokem po smrti. Její jediný syn odsud odešel, stejně jako většina mladých, které lákala představa bezpečného, a hlavně hojného života v Blínu. Ušklíbla se, když si na syna vzpomněla. Björn už jí tolikrát navrhoval, aby se přestěhovala k němu, Ignis a vnučkám do jeho domu.

„*Třeš tu bídu s nouzí,*“ říkával a od úst mu šla pára, „v zimě je tu sněhu, že tu zůstáváš uvězněná na celé měsíce, v létě zase vedro a plno komárů. A jsi tu tak sama.“